

+ Μέγεθος Γραμμάτων -

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (INTRASOFT INTERNATIONAL)

1652/2007 ΑΠ (445377)

(Α` ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ, ΑΡΜ 2008/105)

Δεδικασμένο. Καλύπτονται και οι γνήσιες ενστάσεις που οι έννομες συνέπειές τους είναι ασυμβίβαστες με εκείνη που απαγγέλθηκε με την τελεσίδικη απόφαση. Νόμιμα έκρινε το Εφετείο ότι η τελεσίδικη απόφαση που έκρινε ότι νόμιμα κρατούν οι οικοπεδούχοι τους χώρους της οικοδομής που αποτελούσαν εργολαβικό αντάλλαγμα μετά την κήρυξη του εργολάβου ως έκπτωτου καλύπτει και την ένσταση μείωσης της ποινική ρήτρας αφού αν γινόταν αποδεκτή οι εναγόμενοι θα όφειλαν να αποδώσουν τα ακίνητα ως προς τα οποία κρίθηκε τελεσιδικώς η υποχρέωση του ενάγοντος να τους τα αποδώσει. Απορρίπτει αναίρεση. Με σημείωμα Α.Ε.Τ. στον ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟ.

Αριθμός 1652/2007

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2` Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Χλαμπουτάκη, Αντιπρόεδρο, Νικόλαο Κασσαβέτη, Ιωάννη Παπανικολάου, Ρένα Ασημακοπούλου και Χαράλαμπο Ζώη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 19 Μαρτίου 2007, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του ανααιρεσιόντος:....., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Ιωάννη Κοτζαμανίδη.

Των ανααιρεσιβλήτων: 1. ..., 2. .... και 3. ...., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους Ευάγγελο Βασιλακάκη, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. και την Ιφιγένεια Καμπούδου, η οποία ανακάλεσε την από 14-3-2007 δήλωση κατ` αρθ. 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. και παραστάθηκε αυτοπροσώπως.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 18-12-1989 αγωγή του ήδη ανααιρεσιόντος, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 22539/2005 του ίδιου Δικαστηρίου και 1800/2006 του Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας αποφάσεως ζητά ο ανααιρεσιών με την από 2-10-2006 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Νικόλαος Κασσαβέτης ανέγνωσε την από 12-3-2007 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινομένης αίτησης αναίρεσης. Ο πληρεξούσιος του ανααιρεσιόντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, η πληρεξούσια των ανααιρεσιβλήτων την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις των άρθρων 321, 322 § 1 εδ. 1, 324 και 330 ΚΠολΔ, ορίζονται, αντίστοιχα, τα ακόλουθα: (1) Όσες οριστικές αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων δεν μπορούν να προσβληθούν με ανακοπή ερημοδικίας και έφεση είναι τελεσίδικες και αποτελούν δεδικασμένο. (2) Το δεδικασμένο εκτείνεται στο ουσιαστικό ζήτημα που κρίθηκε, αν η απόφαση έκρινε οριστικά για μια έννομη σχέση που έχει προβληθεί με αγωγή, ανταγωγή, κύρια παρέμβαση ή ένσταση συμψηφισμού. (3) Δεδικασμένο υπάρχει μεταξύ των ίδιων προσώπων με την ίδια ιδιότητα μόνο για το δικαίωμα που κρίθηκε και εφόσον πρόκειται για το ίδιο αντικείμενο και την ίδια ιστορική και νομική αιτία και (4) Το δεδικασμένο εκτείνεται στις ενστάσεις που προτάθηκαν καθώς και σε εκείνες που μπορούσαν να προταθούν και δεν προτάθηκαν. Από τις ενστάσεις που δεν προτάθηκαν εξαιρούνται εκείνες που στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα που μπορεί να ασκηθεί με κύρια αγωγή. Από την τελευταία αυτή διάταξη συνάγεται ότι το δεδικασμένο δεν καλύπτει και τις μη προταθείσες γνήσιες ενστάσεις που στηρίζονται σε δικαίωμα που μπορεί να ασκηθεί όχι μόνο με κύρια αγωγή αλλά και ανεξάρτητα από τη δικαιολογική σχέση που κρίθηκε στην προηγούμενη δίκη. Κατά συνέπεια για να καλυφθεί από το δεδικασμένο μια γνήσια ένσταση που δεν προτάθηκε θα πρέπει η έννομη συνέπειά της να είναι ασυμβίβαστη με εκείνη που απαγγέλθηκε με την τελεσίδικη απόφαση (Α.Π. 1570/2003). Το τελευταίο συμβαίνει και στην περίπτωση της προβολής ισχυρισμού καθιδρυτικού της από τη διάταξη του άρθρου 409 Α.Κ. γνήσιας μη αυτοτελούς

ένστασης της μείωσης της ποινικής ρήτρας ο οποίος πλήττει την τελεσιδικώς επιδικασθείσα ποινική ρήτρα.

Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο δέχθηκε με την προσβαλλόμενη απόφασή του τα ακόλουθα: Με την υπ` αριθ. 2665/1989 απόφασή του, που έκρινε τελεσιδικά επί των αντιθέτων αγωγών που είχαν ασκήσει μεταξύ τους οι διάδικοι και με τις οποίες ζητούσαν 1) οι στη δίκη αυτή εναγόμενοι - αναιρεσίβλητοι να αναγνωριστούν συγκύριοι των επιδίκων με την υπό κρίση αγωγή (του αναιρεσειόντος) διαιρετών χώρων της (προσδιοριζόμενης στην ίδια απόφαση), Α` οικοδομής και να υποχρεωθεί ο αντίδικός τους που τους κατέχει να τους αποδώσει στους ίδιους και 2) ο ενάγων-εκκαλών και τώρα αναιρεσείων να αναγνωριστεί ανίσχυρη η υπαναχώρηση των αντιδίκων του από τη μεταξύ τους σύμβαση εργολαβίας, δυνάμει της οποίας χτίστηκαν οι επίδικοι διαιρετοί χώροι, που αποτελούν την εργολαβική αμοιβή του και ως εκ τούτου καλώς κατέχει, αφού περάτωσε και παρέδωσε την αντιπαροχή τους επί της Α` οικοδομής - απορρέει δεδικασμένο ως προς τα τελεσιδικώς, με την ανωτέρω απόφαση κριθέντα θέματα, μεταξύ των οποίων και ως προς το ότι οι επίδικοι διηρημένοι χώροι, οι οποίοι αποτελούν εργολαβική αμοιβή, περιήλθαν μετά την κήρυξη του εργολάβου έκπτωτου, αναποζημίωτα στους οικοπεδούχους, με ενεργοποίηση του σχετικού όρου του εργολαβικού συμβολαίου. Το δεδικασμένο που απορρέει, από την ανωτέρω τελεσιδική (και ήδη αμετάκλητη) απόφαση καλύπτει και τις μη προταθείσες γνήσιες ενστάσεις, όπως είναι η περί μείωσης της ποινικής ρήτρας. Τούτο ευχερώς μπορεί να διαπιστωθεί, εάν ερευνηθεί το επερχόμενο, σε σχέση με το ως άνω δεδικασμένο, αποτέλεσμα, σε περίπτωση παραδοχής της κρινόμενης αγωγής δια της οποίας ασκείται η οικεία αξίωση διότι είναι προφανές ότι η παραδοχή της θα οδηγούσε σε κατάλυση του ως ανωτέρω δεδικασμένου, αφού οι εναγόμενοι θα όφειλαν να αποδώσουν τα ακίνητα ως προς τα οποία κρίθηκε τελεσιδικώς η υποχρέωση του ενάγοντος - αναιρεσειόντος να τους τα αποδώσει, γιατί αυτός δεν δικαιούται να τα παρακρατεί ως εργολαβική αμοιβή ενόψει της ενεργοποίησης του όρου της σύμβασης, δυνάμει του οποίου ο ίδιος κηρύχθηκε έκπτωτος και οι οικοπεδούχοι κράτησαν τους εν λόγω διαιρετούς χώρους ως ποινική ρήτρα. Σύστοιχα με τις παραδοχές του αυτές το Εφετείο έκρινε με την προσβαλλόμενη απόφαση του ότι είναι λόγω του από την υπ` αριθ. 2665/1989 απόφαση δεδικασμένου, απορριπτέα ως απαράδεκτη η από 18 Δεκεμβρίου 1989 αγωγή του αναιρεσειόντος που είχε αντικείμενο τη μείωση της ανωτέρω επιδικασθείσας ποινικής ρήτρας. Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε με την ως προς την ύπαρξη του δεδικασμένου παραδοχή του τη διάταξη του άρθρου 330 ΚΠολΔ και για την αιτία αυτή ο από τη διάταξη του άρθρου αριθ. 16 ΚΠολΔ μοναδικός λόγος της υπό κρίση αναίρεσης με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα είναι απορριπτέος, ως αβάσιμος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την ασκηθείσα από το .... από 2 Οκτωβρίου 2006 αίτηση γι` αναίρεση της υπ` αριθ. 1800/2006 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Και

Καταδικάζει τον αναιρεσειόντα στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων από χίλια εκατόν εβδομήντα (1.170) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 12 Ιουνίου 2007.

Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 28 Ιουνίου 2007.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Π.Β.